

Kai nusivedėme Matildę pietauti, nutiko **NEĮTIKĖTINAS** dalykas. Susėdome prie stalo, patikrinau, ar Matildė turi viską, ko reikia: peilį su šakute, sulčių, pieno kokteilį. Bet kai pradėjome valgyti, ji pasiėmė padėklą ir nuėjo!

- Matilde! - šūktelėjau. - Kur eini? **NORI SISIOTI?!**

Matildė žingsniavo tolyn, visiškai nekreipdama į mane dėmesio. Tada atsisėdo prie stalo kitoje salės pusėje ir vienui viena ėmė valgyti pietus!

Jau maniau, Matildė gaus pylos nuo ponios Kid (pikčiurnos valgyklos prižiūrėtojos), nes pietaujant vaikščioti nevalia. Ponia Kid neleidžia pakilti nuo stalo, kol

VISUT VISKO nesuvalgai. „Sėskis! Čia tau **NE** bufetas“, – sako ji. Arba: „**AR PANAŠU, KAD ČIA PARDUODAMI VALGIAI IŠSINEŠTI?**“
Supratau, kad turėsiu tai įtraukti į sąrašą „Ką reikės pasakyti Matildei“.

– Ką ji daro? – nusistebėjo Zakas.

Atsakiau, kad nenutuokiu.

– Man rodos, ji nekenčia mūsų, – atsakė Džudė.

Suirzau, nes nesupratau, už ką Matildė mūsų nekenčia, kodėl nenori su mumis sėdėti, kodėl neatsakė nė į vieną mano klausimą, kodėl apskritai neištarė man **NE ŽODŽIO**. Grįžtelėjusi pamačiau, kad ji vėl

kažką rašo į savo juodąją užrašų knygelę.

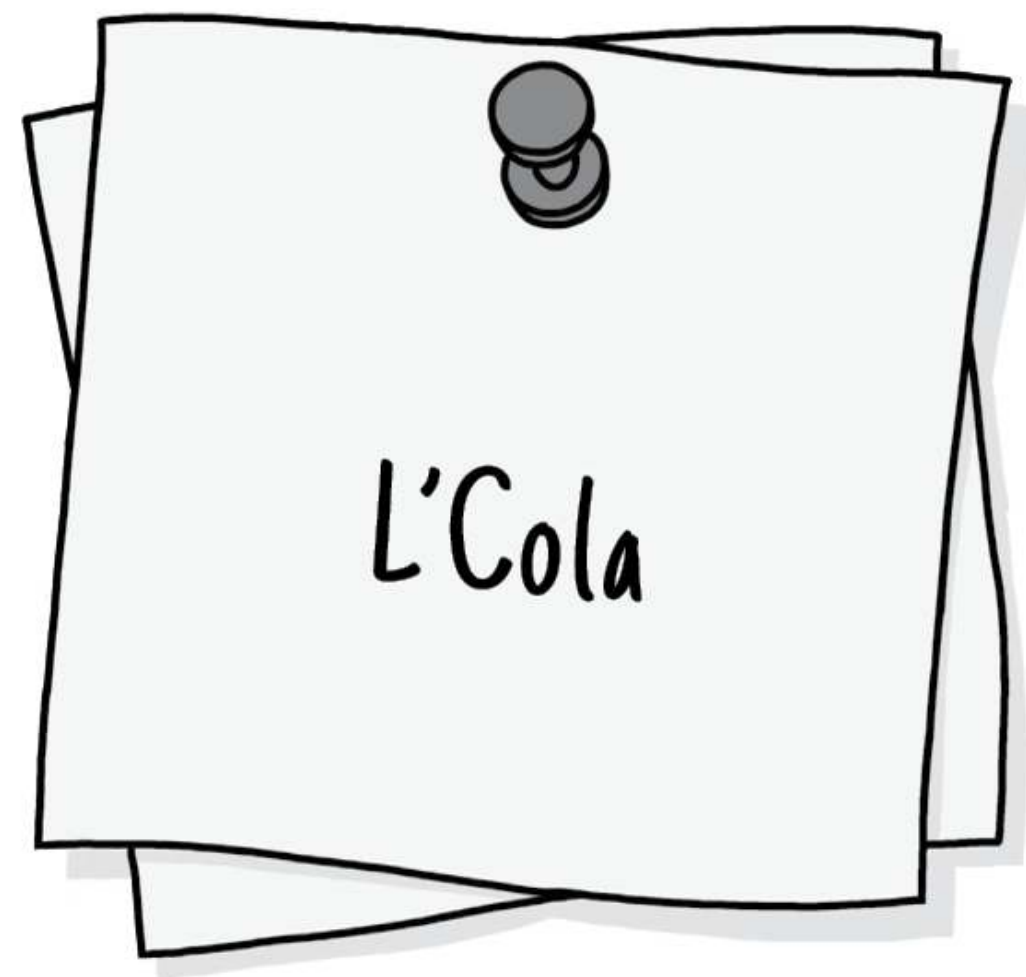
Kai po pietų nuėjome į klasę, Matildė jau buvo ten. Bet sėdėjo ne savo suole.

Paskundžiau ją panelei Džouns. Paskui papasakojau, kas dėjosi per pietus, patikinau, kad **TIKRAI** nepadariau jai nieko bloga, tik valgiau pietus ir dar kartelį užklausiau apie sraigės.

- Nesijaudink, - nuramino mane panelė Džouns. - Jei Matildė nori pabūti viena, netrukdykime jai.

Taigi nuėjau ir atsisėdau į savo suolą. Net **NEŽIŪRĖJAU** į Matildę. Jei nenori su manim draugauti, tai ir nereikia.

Antradienį panelė Džouns uždavė nupiešti plakatą ir pristatyti mėgstamiausią Antarktidos gyvūną.

Iš pradžių ketinau rinktis pingvinus, bet paskui apsigalvojau, nes prisiminiau, kaip savaitgalį ginčijausi su dėde Lu iš Londono

(kartais jis **SIAUBINGAI** erzina, nors šiaip elgiasi maloniai ir atveža dovanų).

Mudu su dėde Lu susikivirčijome, nes jis padovanojo penalą su baltosiomis meškomis ir pasakė, kad man kaip tik tiks, nes darau projektą apie Antarktida. Atsakiau, jog penalas man patinka, ypač todėl, kad vienas baltasis lokys truputį panašus į Zaką, bet su mano projektu jis niekaip nesusijęs, nes Antarktidoje baltieji lokiai negyvena. Dėdė Lu nusijuokė iš manęs ir paprieštaravo:

- Žinoma, gyvena.

Ėmiau ginčytis. Mama pasakė, kad tai nesvarbu. O aš pareiškiau, kad svarbu, nes dėdė Lu dėl baltųjų lokių klysta.

Dėdė Lu mane išvadino **KVAILIUKE** (dėl to dar labiau subjurau) ir ėmė aiškinti, kad Antarktida yra šalčiausia vieta Žemėje ir kad ten gyvena baltieji lokiai ir pingvinai. Pasakiau, kad dėl šalčio ir pingvinų jis teišus, bet dėl baltųjų lokių klysta. Tačiau dėdė Lu **VIS VIEN** netikėjo manim! Išdėsčiau, kad pingvinai ir baltieji lokiai **NEGALI** gyventi kartu, kad jie yra taip toli vieni nuo kitų, kaip tik įmanoma, dar toliau nei dėdė Lu nuo mūsų! Tada mama liepė